

وزارت امور مهاجرین و عودت کنندگان

د کډوالو او راستنېدونکو چارو وزارت

ریاست اطلاعات و ارتباط عامه

آمریت ارتباط عامه

بولتن خبری

News Bulletin

27 جدی_ سال 1399

فهرست مطالب

صفحه	عناوین
4-----	بوسنی و هرزگوین: مهاجران اردوگاه لیپا به کمک های عاجل نیاز دارند (مهاجر نیوز)
6-----	اداره مهاجرت آلمان فدرال مقررہ مربوط به پناهجویی در کلیسا را تغییر می دهد (مهاجر نیوز)
8-----	یونان: به ترکیه فشار آورده شود تا ۱۵۰۰ مهاجر را پس بگیرد (دویچه ویله)
10-----	روند پذیرش پناهجویان در آلمان پس از آتش سوزی در موریبا به کندی پیش می رود (مهاجر نیوز)
11-----	اتریش: برای معضل پناهجویان راه حل مشترک اروپایی نیاز است (مهاجر نیوز)
12-----	جهش پی سابقه رسانه ای در افغانستان (هشت صبح)
16-----	افغانستان و ترکمنستان سه پروژه مشترک اقتصادی را افتتاح کردند (هشت صبح)
17-----	لغزش زمین در اندونزی، ۳۴ کشته و ۶۰۰ زخمی برجا گذاشت (خبرگزاری خامه پرس فارسی)

متن کامل اخبار

بوسنی و هرزگوین: مهاجران اردوگاه لیپا به کمک های عاجل نیاز دارند (مهاجر نیوز)

پس از آتش سوزی اردوگاه لیپا در بوسنیا هزاران مهاجر هنوز در این اردوگاه در بی سرپناهی به سر می برند. آنها گرفتار فقر و سرما هستند. این مهاجران در زیر خیمه های که توسط مقامات برای آنها داده شده است زندگی می کنند. کمیته صلیب سرخ ایتالیا سه کامیون مواد غذایی و پوشاک گرم را ارسال کرده است که احتمالاً در آخر روز جمعه ۱۵ جنوری به ساحه می رسند.

کمیته صلیب سرخ با اظهار نگرانی از وضعیت هزاران مهاجر که پس از آتش سوزی اردوگاه لیپا در بوسنی و هرزگوین در ۲۳ دسامبر بی خانمان شدند، از کمک های بشردوستانه خود در روز جمعه ۱۵ جنوری خبر داد. به گفته این منبع صبح جمعه دو کامیون که با لباس های گرم، پتو و آب آشامیدنی بارگیری شده بودند در حال عزیمت به سمت ساریوو هستند. کامیون سوم صبح شنبه به شهر بیهاک جایی که اردوگاه لیپا در آنجا ویران شده است، خواهد پیوست.

این کمک های مادی اضطراری توسط کمیته صلیب سرخ ایتالیا آماده شده است. هدف آن رساندن مواد غذایی و وسایل ضروری برای مهاجران اردوگاه لیپا و همچنین سایر مهاجران که "در معرض خطر" در مناطق مختلف کشور هستند در نظر گرفته شده است.

توزیع آب آشامیدنی و مواد خوراکی برای مهاجران از سوی کمیته صلیب سرخ ایتالیا. عکس: صلیب سرخ

به گفته کمیته صلیب سرخ ایتالیا، این نهاد به دلیل اوضاع اضطراری مهاجران در اردوگاه لیپا وارد اقدام فوری کمک شد. نماینده صلیب سرخ ایتالیا به مهاجرنیوز گفت: «این افراد در شرایط بسیار ناخوشایندی قرار دارند. ما از "سایر اعضای اتحادیه اروپا" می خواهیم تا این مهاجران را کمک کنند. این اقدام ما شاید الگویی باشد تا به کمک این جمعیت بیایند.»

«هوا بسیار سرد است و برف می بارد»

صدها مهاجر از چندین هفته به اینسو در سرما، باران و برف در نزدیک اردوگاه لیپا در بوسنیا زندگی می کنند. کمیسیون اتحادیه اروپا وضعیت این مهاجران را به عنوان یک "فاجعه انسانی" توصیف نموده است. این مهاجران مرد های تنها هستند و اکثراً از کشورهای مراکش، افغانستان، پاکستان، بنگلادیش، تونس، عراق و ایران هستند.

هم اکنون زندگی در اردوگاه لیپا برای بهرام صافی زاده جوان ۲۲ ساله افغان مانند صد ها مهاجر دیگر دشوار است. او چهار ماه می شود که در اردوگاه لیپا به سر می برد. بهرام به مهاجر نیوز گفت: «ما در خیمه ها به سر می بریم اما شب روی ما آب می ریزد، ما نمی توانیم بخوابیم.»

او در ادامه صحبت هایش از وضعیت این اردوگاه در شرایط زمستان می گوید: «هوا بسیار سرد است و برف می بارد. ما نه برق داریم و نه آب برای نوشیدن. برای ما یک بوتل کوچک آب فقط یکبار در روز می دهند اما این کافی نیست.»

منبع آب یا چشمه که مهاجران لیپا از آن استفاده می کنند. عکس: حق کاپی محفوظ است

بهرام می گوید: «این جا دوش نیست، دست شویی و یا تشناب نیست. ما از یک چشمه ای که یک کیلومتر از خیمه دورتر است آب می آوریم. بعضی از مهاجران در سطل اشغال آب می آورند و ذخیره می کنند. ما در نزدیک همین منبع آب دوش می گیریم. برای من پیش آمده است که تا بیست روز دوش نگرفته ام اما چاره چیست؟ هوا سرد است و مشکلات فراوان.»

خیمه، بخاری و برخی از خدمات بهداشت

برای مهاجران اردوگاه لیپا که در وضعیت اورژانس به سر می بردند، اخیراً شرایط تا حدودی بهبود یافته است. پس از شب های سپری شده در برف و دمای سرد زمستان، مقامات بوسنیا در روزهای اخیر خیمه ها و بخاری های برقی گرم کننده را برای مهاجران نصب کردند. تا جایی توالی و دوش نیز نصب شده است. به گفته مقامات برای آنها به اندازه کافی و یا حداقل خدمات بهداشت نیز در نظر گرفته شده است.

اما بهرام مهاجر افغان می گوید که برق گاهگاهی نیست و بخاری های برقی کوچک در عدم برق هوا را گرم نمی کند.

به گفته آمنه کورتاگیچ نماینده صلیب سرخ در بوسنیا ساکنان اردوگاه لیپا در زمان آتش سوزی ۳۰۰۰ نفر بودند. پس از آتش سوزی برخی به مراکز مهاجران در ساریوو منتقل شدند. بعضی ها از مرز بوسنیا عبور کردند و به سمت غرب اروپا رفتند. اما تعداد زیادی از آنها در این جا در پی سرنوشتی و بی سرپناهی در هوای سرد زمستان و برف به سر می برند.

آمنه کورتاگیچ نماینده صلیب سرخ به مهاجرنیوز گفت: «این مهاجران بسیار صبور هستند. یکی از آنها روز دیگر از من پرسید: این وضعیت کی تمام می شود؟ اما من برای او پاسخی نداشتم.»

مهاجران اردوگاه لیپا پس از آتش سوزی، روزهای دشوار را در سرما و برف سپری می نمایند. در حال حاضر آنها گرفتار فقر و سرما هستند. کمیته صلیب سرخ و سازمان جهانی مهاجرت آنها را در بخش هایی اورژانس کمک می کنند اما مقامات بوسنیا تا هنوز برای حل مشکلات این مهاجران تصمیم نگرفته اند.

اداره مهاجرت آلمان فدرال مقرره مربوط به پناهجویی در کلیسا را تغییر می دهد (مهاجر نیوز)

اداره فدرال مهاجرت و پناهندگان (بامف) مقرره مربوط به مهاجرانی را که در کلیسا پناه می جویند، تصحیح کرد. به این ترتیب مهلت تحویل پناهجویانی که قانون دابلین شامل آن ها می شود، در آینده دوباره شش ماه خواهد بود.

براین اساس، مهلت تحویل پناهجویانی که به کلیسا پناه برده اند و قانون دابلین شامل آن ها می شود، در آینده دوباره شش ماه خواهد بود. در سال ۲۰۱۸ کنفرانس وزیران داخله این دوره را تمدید کرده و به ۱۸ ماه افزایش داده بود.

وزیران داخله و اداره مهاجرت آلمان فدرال به تعبیر مشخصی از کلمه «فراری» در مقررہ های دابلین تکیه کردند. این مساله را سخنگوی بامف روز پنجشنبه در مصاحبه با خبرگزاری کاتولیک (KNA) تایید کرد. به تاریخ ۸ جون سال ۲۰۲۰، محکمه اداری آلمان فدرال در لایپزیگ این مقررہ را مغایر با قانون دانسته و رد کرد.

به این ترتیب مهاجرانی را که به کلیسا پناه جسته اند و مقام های اداری از محل اقامت آن ها باخبر هستند، دیگر نمی توان به عنوان «فراری» در نظر گرفت.

سخنگوی بامف اعلام کرد، این تصمیم «پس از بررسی دقیق» به اجرا درآورده خواهد شد. در این میان اداره مهاجرت آلمان فدرال هم پس از تغییر مقررہ یک جزوه جدید در این باره نشر کرده است.

سخنگوی بامف در ادامه گفت، همینکه اداره مهاجرت اعلام کرد که دوسیه فرد پناهجو یک مورد شخصی بسیار دشوار نیست و دلیلی برای بررسی مجدد آن وجود ندارد، او باید کلیسا را ترک کند. او افزود: «رعایت این اصل بسیار مهم است تا پذیرش پناهندگی کلیسا توسط مقامات، محاکم و مردم حفظ و تقویت شود».

گروه کاری کلیسای (BAG) پناهندگی در کلیسا، از این تصمیم بامف استقبال کرد. دیتلیند یوخیمس، خانم کشیش در هامبورگ و رئیس هیئت مدیره این گروه گفت که «این اقدام باید زودتر از این انجام می شد».

نمایندگان کلیسا از زمان نشر تصمیم محکمه اداری در لایپزیگ در انتظار تغییر این مقررہ بودند و بارها خواهان آن شده بودند.

براساس توافقی که در سال ۲۰۱۵ با کلیساها انجام شد، ادارات دولتی باید فوراً راجع به اشخاصی که به کلیساها پناه می‌برند و محل دقیق اقامت آن‌ها مطلع شوند.

تمدید مهلت تحویل پناهجویانی که تحت قانون دابلین می‌آیند و در کلیسا پناه جسته‌اند، بر کلیساها و صومعه‌ها فشار زیادی آورده بود.

یوخیم گفت، امیدوار است که اکنون امکان «از سرگیری گفتگوها... به هدف پیدا کردن راه حل... انجام پذیر باشد». او گفت، در مواردی که پناهندگی مهاجران در کلیساها هنوز ادامه دارد، تمدید مهلت تحویل آن‌ها براساس قوانین دابلین، باید لغو شود.

یونان: به ترکیه فشار آورده شود تا ۱۵۰۰ مهاجر را پس بگیرد (دوپیچه ویله)

یونان روز پنجشنبه از مقام‌های اتحادیه اروپا خواست که توافقنامه مهاجرت سال ۲۰۱۶ با ترکیه را بهتر به اجرا در بیاورد تا ترکیه حدود ۱۵۰۰ مهاجر قبول نشده را پس بگیرد.

مهاجران در جزیره لیسبوس یونان

نوتیس میتراکی، وزیر مهاجرت یونان گفت که حکومتش «درخواست برگشت دادن فوری» حدود ۱۵۰۰ شهروند کشورهای سوم (کشورهای غیراروپایی) به ترکیه را به کمیسیون اتحادیه اروپا و آژانس حفاظت از

مرزهای بیرونی اتحادیه اروپا "فرونټکس" ارائه کرده است. تقاضای پناهندگی این مهاجران در یونان رد شده است.

براساس توافقنامه اتحادیه اروپا با ترکیه که در سال ۲۰۱۶ امضا شد، ترکیه باید مهاجرانی را که مستحق دریافت محافظت بین المللی نیستند، پس بگیرد و در قبال آن چندین میلیارد یورو کمک دریافت می کند. پس از اجرایی شدن این توافقنامه شمار مهاجران در اروپا به شدت کاهش یافت.

اما ترکیه اتحادیه اروپا را مدت زیادی متهم کرد که به وعده هایش عمل نکرده است، در حالی که ترکیه به میزبانی بیش از ۳،۶ میلیون مهاجر سوریایی ادامه می دهد.

میتاراکي با نشر یک بیانیه گفت: «اتحادیه اروپا باید "مکانیزم مشترک" برای حل این مشکل ایجاد کند.» در خواست آتن مربوط به پناهجویانی است که هم اکنون در اردوگاه های جزایر یونان به سر می برند. به گفته وزارت مهاجرت یونان شمار افرادی که درخواست های پناهندگی شان پس از تجدید نظر «به صورت قاطع» رد شده است، در لیسبوس به ۹۹۵ تن، در خیوس ۱۸۰ نفر، در ساموس به ۱۲۸ تن و در کاس به ۱۸۷ تن می رسد.

حضور اعضای داعش در کمپ مهاجران موریا؟

یونان روز پنجشنبه گفت که در سال ۲۰۲۰ فقط ۱۳۹ تن به ترکیه بازگردانده شده اند و پس از آن ترکیه پروسه بازپس گیری مهاجران را به خاطر همه گیری کرونا متوقف کرد.

میتاراکي گفت: «ما از ترکیه انتظار داریم که تلاش هایش را در چارچوب توافقنامه مشترک مهاجرت افزایش دهد، برای جلوگیری از عبور قایق ها که سواحل این کشور را به مقصد کشور ما و اتحادیه اروپا ترک می کنند و برای بازپس گیری مهاجران بر پایه توافقنامه مشترک اتحادیه اروپا با ترکیه.»...

اتحادیه اروپا در ماه دسمبر سال ۲۰۲۰ گفت که شش میلیارد یورپی را که در سال ۲۰۱۶ وعده داده بود به طور کامل پرداخته است.

ادالبرت یانس، سخنگوی کمیسیون اتحادیه اروپا به خبرگزاری فرانسه (ای اف پی) گفت: «کمیسیون اتحادیه اروپا از چالش هایی که یونان با آن روبرو است، باخبر است و به حمایت از تلاش ها برای از سرگیری بازگشت مهاجران از جزایر یونان به ترکیه در چارچوب توافقنامه مهاجرت ادامه می دهد.»

اتحادیه اروپا حمایت مالی اش را از ترکیه به پروژه های خاص اجتماعی برای کمک به مهاجران اختصاص داده است و این کمک به صورت مستقیم به حکومت ترکیه پرداخت نخواهد شد.

روند پذیرش پناهجویان در آلمان پس از آتش سوزی در مورییا به گندی پیش می‌رود (مهاجر نیوز)

آلمان پس از آتش سوزی در اردوگاه مورییا در یونان تعهد کرد که ۱۵۵۳ پناهجو را می‌پذیرد، اما در حال حاضر این روند بسیار به گندی پیش می‌رود. تاکنون فقط ۲۹۱ نفر از این گروه وارد آلمان شده‌اند.

در اوایل ماه سپتامبر، هزاران مهاجر اردوگاه مورییا به دلیل آتش سوزی بی‌سرپناه شدند. حکومت آلمان فدرال اندکی پس از این حادثه اعلام کرد که ۱۵۰ کودک زیر سن قانونی و بی‌سرپرست را می‌پذیرد. در حال حاضر همه این کودکان و نوجوانان به آلمان انتقال داده شده‌اند. در مرحله دوم آلمان وعده کرد که ۱۵۵۳ پناهجوی قبول شده را اجازه ورود به آلمان می‌دهد.

چهار ماه بعد از این وعده آلمان، هنوز هم ۱۲۶۲ پناهجو در یونان مانده‌اند. به قول وزارت داخله آلمان، روند پناهندگی این پناهجویان از جانب حکومت یونان هنوز تمام نشده است و آلمان منتظر است که آتن پناهجویان را برای انتقال به آلمان انتخاب و یا پیشنهاد کند.

در مرحله نخست پناهجویانی که به آلمان انتقال می‌یابند، توسط سازمان‌های بین‌المللی و مقامات یونانی انتخاب شوند. پس از آن، مقام‌های آلمانی بررسی می‌کنند که آیا نگرانی امنیتی در قبال پناهجویان انتخاب شده وجود دارد یا خیر.

مارگارت باوسه، سخنگوی حزب سبزهای آلمان در بخش حقوق بشری و کمک‌های بشردوستانه می‌گوید: «اگر این روند به همین سرعت ادامه پیدا کند، انتقال آخرین خانواده‌ها به آلمان تا سال ۲۰۲۲ طول خواهد کشید. این امر با توجه به شرایط غیرانسانی موجود در اردوگاه‌ها یک شکست بشردوستانه شرم‌آور است که به ویژه کودکان و نوجوانان زیر سن از آن متأثر است.» او در ادامه می‌گوید غیر قابل توجیه است که

حکومت فدرال با وجودی که حکومت های ایالتی آمادگی پذیرش این پناهجویان را دارند، عجله ای برای پذیرش نمی کند. مارگارت باوسه می گوید: «آلمان در این ساحه می تواند و باید بیشتر کار کند!»

اتریش: برای معضل پناهجویان راه حل مشترک اروپایی نیاز است (مهاجر نیوز)

سوزان رآب یک مقام ارشد حکومت اتریش، اصرار کرده است که راه حل اروپایی برای حل مشکلات پناهجویان در جزیره لیسبوس باید ایجاد شود. او گفت با توجه به تصاویر اردوگاه های موجود، مشخص می شود که به کمک جدی نیاز است.

رآب که در کنار مسایل دیگر مسئول امور پناهجویان است، در مصاحبه با روزنامه هفتگی "Die Furche" گفته است: «در قبال این امر هیچ کس نمی تواند بی تفاوت بماند. اما ما همچنین در بسیاری از نقاط جهان بسیار دور از جزیره لیسبوس، شرایط وحشتناکی را شاهد هستیم به ویژه برای کودکان و جوانان. بنابر این به "یک راه حل مشترک اروپایی نیاز دانسته می شود».

این مقام ارشد اتریش، برخورد حکومت این کشور را که از پذیرش هرگونه پناهجوی جدید امتناع می ورزد، با اشاره به اینکه "بهبتر از همه این است که شرایط در کشور های مبدا پناهجویان باید بهبود یابد، توجیه کرد.

به نقل از رأب، پیش از کریسمس یک مرکز مراقبت روزانه با دهکده کودکان " SOS " ایجاد شده است. او افزود که از صندوق فاجعه خارجی یک بودجه در دسترس قرار گرفت و ۵۰ تن مواد کمکی به یونان نیز ارسال شده است.

در پایان سال ۲۰۲۰، اسقف های کاتولیک اتریش و بسیاری از سازمان های کلیسای و جامعه مدنی خواستار پذیرش حداقل ۱۰۰ کودک یا خانواده های پناهجویان از اردوگاه های جزیره لیسبوس شده بودند .

رأب بار دیگر از عملکرد اتریش در برابر "اسلام سیاسی" دفاع کرد. به گفته رأب، به هیچ وجه این اقدام علیه "اسلام به عنوان یک دین" یا "سوء ظن عمومی علیه مسلمانان در اتریش" نیست، بلکه علیه "یک ایدئولوژی خطرناک" است. در جایی که اسلام به دلیل دیدگاه افراطی "مورد سوءاستفاده قرار می گیرد و "مغایر ارزش ها و دموکراسی ماست"، باید علیه آن اقدام شود. او با در نظر داشت ده سال تجربه کاری اش در بخش ادغام می گوید که "در اتریش نیز سازمان ها و مساجد وجود دارند که "اسلام سیاسی" در آنها گسترش یافته است، که این امر نیز زمینه افراط گرایی خشن را مساعد می سازد.

جهش بی سابقه رسانه‌ای در افغانستان (هشت صبح)

Wakil Kohsar/Agence France-Presse — Getty Images

نظام رسانه‌ای افغانستان در سال‌های اخیر به سرعت تغییر و به طور فزاینده‌ای پیشرفت کرده است. آیا این پیشرفت برای تغییرات در جامعه کافی است؟

از سال ۱۹۹۶ تا ۲۰۰۱ میلادی، افغانستان کشور بدون تصویر بود و رخدادهای افغانستان در بیرون به صورت دقیق بازتاب نمی‌یافت. هنگامی که طالبان در سال ۱۹۹۶ قدرت سیاسی را در کابل به دست گرفتند،

تقریباً تمام رسانه‌ها را مهر ضد اسلامی زدند، فعالیت‌شان را ممنوع اعلان کردند و جریان اطلاع‌رسانی در انحصار دولت و نهاد های حکومتی قرار گرفت. پس از سرنگونی امارت طالبان در سال ۲۰۰۱، سیستم رسانه‌ای افغانستان دوباره وارد یک مرحله جدید شکوفایی شد.

این باور که رسانه‌های جمعی متمرکز به بازار (تجارتی) می‌توانند، رشد دموکراسی را در این کشور تسریع کنند، پذیرفته شد. ایالات متحده سرمایه‌گذاری‌های قابل توجه در زمینه ایجاد و رشد رسانه‌های خصوصی که در خود امریکا نیز رایج است، انجام داد که در نتیجه ارتباطات جمعی و اطلاع‌رسانی از طریق رسانه‌ها به سرعت گسترش یافت.

بر اساس مطالعات انجام‌شده در سال‌های اخیر، افغانستان دارای ۹۶ شبکه تلویزیونی، ۱۹۰ مرکز رادیویی و ۲۳۱ نشریه چاپی است که از این میان ۲۶ نشریه چاپی، نشریات روزمره دارند. دسترسی و استفاده از اینترنت به سرعت در حال افزایش است که هم‌اکنون در حدود ده میلیون تن در افغانستان به اینترنت و فضای مجازی دسترسی دارند. در حال حاضر افغانستان از یک سو دارای ساختار رسانه‌ای دولتی است که در برگیرنده رادیو و تلویزیون ملی با پانزده بخش ولایتی و حدود چندین روزنامه دولتی است. از سوی دیگر، دارای رسانه‌های خصوصی (ملی، محلی، قومی، مذهبی و سیاسی) است. رسانه‌های خصوصی برای اولین بار در تاریخ رسانه‌های افغانستان، در سال ۲۰۰۱ به صورت قانونی جواز فعالیت به دست آوردند.

رسانه‌های جمعی؛ انسجام فضای عمومی و توسعه هویت مشترک

افغانستان با جمعیت بیش از سی میلیون نفر از نظر قومی، دینی و فرهنگی، جامعه بسیار متنوع است. متخصصان و کارشناسان مشهور، مانند گونتر پالاور، دانشمند سیاست و مورخ ایتالیایی نقش و قدرت رسانه‌ها برای به چالش کشیدن تعصبات، کاهش تنش‌های قومی و حمایت از تلاش‌ها برای تأمین صلح را خیلی موثر و تعیین‌کننده می‌دانند. رسانه‌ها نقش مهمی در توسعه هویت مشترک (Shared Identity) ایفا می‌کنند و فضای عمومی (Public Sphere) را برای تقویت و انسجام اجتماعی مورد استفاده قرار می‌دهند. به همین ترتیب، رسانه‌ها عناصر مهم برای ایجاد یک فضای عمومی مناسب‌اند که در آن به منظور تحکیم قانون اساسی و بقای جامعه، ارتباطات سازنده بین مردم برقرار شود.

ارتباطات نوین؛ تربیونی برای شهروندان و اقلیت‌ها در افغانستان

آزادی بیان و تنوع رسانه‌ای پس از سال ۲۰۰۱ در افغانستان، زمینه آن را فراهم ساخت تا جامعه باز به سرعت شکل گیرد. این پیش‌رفت نمایان‌گر کثرت‌گرایی و مشارکت گروه‌های اقلیت در نظام است تا تربیون صدای خود را پیدا کنند و ضمناً درباره موضوعاتی که برای‌شان مهم است، آگاهی حاصل و از همه مهم‌تر نظریات خود را بیان کنند که تا آن زمان مقدور نبود. یک‌عده از آگاهان امور، این رخداد را «انقلاب رسانه‌ای» در افغانستان توصیف کرده‌اند.

حدود بیست درصد جمعیت افغانستان از شبکه‌های اجتماعی استفاده می‌کنند. این افراد تنها جوانانی که در شهرها زنده‌گی و تحصیل کرده‌اند را شامل نمی‌شود، بلکه جوانان نقاط دور دست و محلات افغانستان را نیز در بر می‌گیرد. رسانه، بستر مناسب برای حضور بسیاری از گروه‌های به حاشیه رانده‌شده از جمله

زنان، اقلیت‌های قومی و نوجوانان است تا از طریق آن نظریات و اندیشه‌های‌شان را با دیگران شریک کنند و در تغییر وضعیت سهم بگیرند. به طور مثال، در سال‌های اخیر ارتباطات فردی زنان به سرعت افزایش یافته است و آنان از حاشیه به متن جامعه آمده‌اند. امروزه زنان از شبکه‌هایی مانند توییتر و فیس‌بوک در مورد موضوعاتی چون برابری جنسیتی به گفت‌وگو می‌پردازند. آوازخوان و فعال حقوق زنان (آریانا سعید) می‌تواند با صدها هزار دنبال‌کننده‌اش در شبکه‌های مجازی سخن بگوید. به همین ترتیب فوزیه کوفی، سیاست‌مدار زن، نامزد دریافت جایزه صلح نوبل در سال ۲۰۲۰ می‌شود و دنبال‌کننده‌گانش در شبکه‌های اجتماعی به چهارصد هزار نفر می‌رسد. شهرزاد اکبر، رییس کمیسیون حقوق بشر افغانستان بیش‌تر از صد هزار دنبال‌کننده دارد. این شخصیت‌های مطرح، موضوعات مورد بحث خود را می‌توانند به صورت مستقیم، بدون همکاری رسانه‌های جمعی، با مخاطبان‌شان شریک سازند.

رسانه‌های اجتماعی هم‌چنین در افزایش و تقویت جنبش‌های اعتراضی افغانستان نقش اساسی داشته‌اند. جنبش تبسم در سال ۲۰۱۵، جنبش روشنایی در سال ۲۰۱۶ و جنبش رستاخیز تغییر در سال ۲۰۱۷ همه از طریق رسانه‌های اجتماعی سازمان‌یافته بودند که صدها هزار نفر را بسیج کردند.

شبکه‌های اجتماعی؛ وسیله‌ای برای جهانی‌شدن افغانستان

سرانجام، رسانه‌های اجتماعی یک وسیله موثر برای تأمین ارتباط میان دیاسپورای افغان شد که در کشورهای مختلف جهان به سر می‌برند. همین مجرای بزرگ اطلاع‌رسانی باعث شد تا آگاهی افغان‌های مقیم در خارج در مورد مسایل مربوط به اوضاع کشورشان افزایش یابد و مشارکت و اقدامات دسته‌جمعی‌شان در کارزارهای مربوط به آن بیش‌تر شود. این ارتباطات جدید که مرزها و موانع سنتی را شکست، باعث شده است تا مهاجران افغان اکنون خودشان را به عنوان شهروندان جهانی معرفی کنند.

در جون سال ۲۰۲۰، افغان‌های مقیم سراسر جهان با به راه‌انداختن هشتگ‌های زنده‌گی افغان ارزش دارد (#AfghanLivesMatter) و من سوختم (#IAmBurning) توانستند یک اعتراض گسترده آنلاین را راه‌اندازی کنند که این اعتراضات جهانی، خواستار برقراری عدالت برای مهاجران و پناهنده‌گان افغانستان در ایران و سایر کشورهای جهان بود. پدیده موجودیت و حضور شخصیت‌های تأثیرگذار رسانه‌ای افغان (Influencer) یا (Self-mass-communicator) در رسانه‌های اجتماعی یک تحول جدید است. در این راستا می‌توان از افرادی چون هانیه مزاری، فرید فروتن، همایون افغان و شهرزاد پویا در شبکه‌های اجتماعی نام برد. قاری عیسی، مهاجر افغان در شهر فرانکفورت آلمان با استفاده از فیس‌بوک با طالبانی که در افغانستان هستند، ارتباط برقرار و هم‌چنان بحث‌های یوتیوب را پخش می‌کند. صدها هزار نفر بحث‌های این افراد را دنبال می‌کنند و در برنامه‌های آنان می‌پیوندند. به گفته وژمه عثمان، دانشمند ارتباطات افغانی‌الاصول امریکایی، رسانه‌های اجتماعی زمینه بحث و گفت‌گوهای جدی را در مورد حقوق زنان، دموکراسی، مدرنیته و اسلام برای این کشور ایجاد کرده است.

حاکمیت رسانه‌ها؛ چالش‌هایی برای افغانستان

این پیش‌رفت، هم‌چنین افغانستان را با چالش‌های متعددی روبه‌رو کرده است:

دولت افغانستان باید سیاست و ارتباطات راهبردی خویش را با رسانه‌ها بر بنیاد واقعیت‌های جدید استوار سازد؛ آنچه تا هنوز انجام نداده است. عصر ما، عصر کنترل رسانه‌ها که در آن دولت موقعیت انحصاری داشته باشد و اطلاعات را به روش خود سانسور کند، نیست؛ بلکه عصر مدیریت ارتباطات (Communication Management) هدف‌مند با رسانه‌ها است. یعنی سیاست به یک سیستم ارتباطی و استراتژی مدرن نیاز دارد که در پرتو آن گروه‌های مخاطب و مورد هدف را دسته‌بندی، کانال‌ها و مجراهای اطلاع‌رسانی و ارتباطی را از هم تفکیک و تمامی آن‌ها را با توجه به محتوای برنامه بزرگ سیاسی خود مدیریت کند. هدف اصلی ارتباطات سیاسی مدرن، همیشه تقویت مشارکت مردم در فعالیت‌های دولت است. سیاست و سیاست‌مداران افغانستان تا هنوز ارتباطات خود را با این واقعیت جدید رسانه‌های افغانستان که تنوع کانال‌ها و بازی‌گران این عرصه مهم ویژه‌گی آن است، برقرار نکرده‌اند.

آموزش رسانه‌ای (Media or Communication Competence)، باید مانند بسیاری از کشورهای دیگر در افغانستان نیز به عنوان یک مضمون، شامل برنامه‌های درسی مکتب‌ها شود تا دانش‌آموزان در مقاطع سنی متفاوت یاد بگیرند که چگونه از رسانه‌های جدید به گونه حرفه‌ای و حساس استفاده کنند، این امر در عصر اخبار جعلی و رادیکال‌سازی اذهان نسل جوان در شبکه‌های رسانه‌ای، امر بسیار مهم و حیاتی است.

نظام رسانه‌ای جدید در افغانستان، کاملاً به تأمل علمی نیاز دارد؛ چیزی که تاکنون به ندرت اتفاق افتاده است. بنابراین لازم است که تحقیق در مورد ارتباطات راهبردی به عنوان یک موضوع در افغانستان معرفی و بر بنیاد علوم ارتباطات (Communication Studies) حرفه‌ای شود؛ مسأله‌ای که متأسفانه تا هنوز چنین نشده است. این عرصه کار باید پژوهش‌محور باشد و دانش‌جویان را به صورت هدف‌مند و متواتر به تحقیق عملی بفرستد تا آن‌ها بتوانند رسانه‌های جدید، نشرات و تأثیرگذاری آنان را بر گروه‌هایی که از آن استفاده می‌کنند، مورد بررسی کمی و کیفی قرار دهند و نتایج را با شهروندان و کارکنان رسانه‌ها شریک سازند.

در نهایت افغانستان به یک بحث و گفتمان اصولی اجتماعی در مورد وظایف، مکلفیت‌ها و عمل‌کردهای اجتماعی نظام رسانه‌ای نیاز دارد. کشورها بر رسانه‌های خود مکلفیت‌هایی را معین می‌سازد که ناشی از واقعیت‌های اجتماعی همان جامعه است. افغانستان یک جامعه چند ملیتی است و از این‌رو از نظر سیاسی هنوز هم یک جامعه تقسیم‌شده است. ادغام، هم‌دلی و هم‌دیگرپذیری مردمان این سرزمین مهم‌ترین وظیفه رسانه‌های افغانستان امروز و آینده است. اگر زنده‌گی روزمره چند ملیتی به عنوان بخشی از واقعیت زنده‌گی اجتماعی به تصویر کشیده شود و فرصت‌هایی که یک جامعه متنوع فرهنگی دارد، بدون این که نفی شود، برجسته گردد، برای افغانستان مفید خواهد بود و می‌توان گفت که رسانه‌ها در این ادغام نقش موثر خواهند داشت. در راستای این رویکرد دولت رسانه‌ای (Media Governance)، مشارکت فعال تعداد زیادی از بازی‌گران علاوه بر رهبران و مسوولان دولتی و سیاسی چون فعالان جامعه مدنی و نهادهای علمی و سازمان‌های اجتماعی از اهمیت بسزایی برخوردار است که بر این بنیاد می‌توان یک چارچوب برای وظیفه اصلی رسانه و فرآیندهای تغییر سریع را در بخش رسانه بهتر و پایدارتر انجام داد. تاکنون این بحث به کنده و یا بسیار پراکنده اتفاق افتاده است. در حال حاضر رسانه‌های افغانستان خود را در عمل کرد و نقش انتقادی می‌بینند که ناشی از نفوذ مدل امریکایی لیبرال رسانه‌ها و کم‌تر استوار به واقعیت اجتماعی افغانستان است.

نظام نوین رسانه‌ها در افغانستان؛ وسیله‌ای برای تغییر اجتماعی

در پهلوی این همه چالش‌ها، ارتباطات اجتماعی تازه ایجاد شده توسط رسانه‌های نوین، امیدی است برای حفظ و حتی تسریع تغییرات اجتماعی. هرچند این روابط باعث ایجاد تنش‌های اجتماعی بین گروه‌ها و اقوام مختلف می‌شود؛ اما این تنش‌ها می‌تواند نشانه مثبت پیشرفت نیز باشد. گفتمان‌ها، مباحث عمومی و مذاکرات درباره منازعات و تنش‌ها، بیان‌گر تلفیق و انسجام گروه‌های مختلف اجتماعی در کشور است.

مطمئناً، این ارتباطات و گفتمان‌های آزاد به شکل‌گیری و تقویت جامعه مشارکتی کمک، پیشرفت و تکامل را سریع و مصونیت در پرتو قانون اساسی را فراهم می‌کند.

این تغییر و مشارکت مربوط نخبه‌گان جامعه نیست؛ بلکه به تمام اتباع کشور بر می‌گردد. توسعه و تحکیم این ساختارهای ارتباطی یک نقطه عطف در تاریخ افغانستان است؛ زیرا از این طریق جامعه نه تنها از وضعیت و حالت «یک جامعه قبیله‌ای» به یک ملت واحد عبور می‌نماید، بلکه یک تغییر اجتماعی مداوم و پایدار را نیز تسهیل می‌کند.

افغانستان و ترکمنستان سه پروژه مشترک اقتصادی را افتتاح کردند (هشت صبح)

۸ صبح، کابل: افغانستان و ترکمنستان سه پروژه مشترک اقتصادی خط آهن آقینه-اندخوی، برق ترکمنستان-شبرغان و فایبر نوری را افتتاح کردند.

محمد اشرف غنی، رییس جمهور کشور و قربان قلی بردی محمدوف، رییس جمهور ترکمنستان، روز پنجشنبه، بیست و پنجم جدی، از راه دور این سه پروژه را افتتاح کردند. آقای غنی و بردی محمدوف افتتاح این پروژه‌ها را یک گام بزرگ در راستای گسترش روابط میان دو کشور یاد کردند.

رییس جمهور کشور گفت که بهره‌برداری از پروژه‌هایی مانند اتصال خط آهن، فایبر نوری، برنامه‌های بزرگ مانند انتقال برق به پاکستان (تاپ)، انتقال گاز به کشورهای هند و پاکستان (تاپی) و شبکه فایبر آپتیک که آسیای جنوبی را از راه زمین به اروپا و باقی کشورهای جهان وصل می‌کند، سبب تغییرات بهتر در زندگی مردم افغانستان و بهبود وضعیت کشورهای منطقه خواهد شد.

او اهمیت موقعیت افغانستان به حیث چهارراه اتصال آسیای مرکزی با جنوب، شرق و غرب آسیا را مهم خواند و گفت: «بهره‌برداری و ادامه کار پروژه‌های مهم اقتصادی و زیربنایی، از جمله افتتاح خط آهن خواف - هرات که اخیراً شاهد آن بودیم، به اثبات می‌رساند که دیدگاه ما برای اتصال منطقه‌ای رویا نه، بلکه یک واقعیت انکارناپذیر است.»

آقای غنی افزود که در آینده نزدیک شهروندان کشور شاهد افتتاح پروژه‌های دیگر که افغانستان را به چهارراه منطقه تبدیل می‌کند، نیز خواهند بود.

از سوی دیگر آقای غنی تکمیل شدن کار ساخت لین ۵۰۰ کیلوولت برق از آقینه الی شبرغان و لین ۲۲۰ کیلوولت از شبرغان الی مزار شریف را گامی مهم برای توسعه و اقتصاد کشور یاد کرد.

قربان قلی بردی محمدوف، رییس جمهور ترکمنستان نیز افتتاح این پروژه‌ها را مهم خواند و گفت که این پروژه‌ها برای ایجاد اشتغال و جذب سرمایه‌گذاری خارجی در افغانستان موثر خواهد بود.

وی افزود، تمام این کارها در راستای امنیت کشورهای منطقه خواهد بود و یقیناً که همکاری مثمر نقش عمده در امنیت منطقه‌ای خواهد داشت.

قابل یادآوری است که خط آهن آقینه- اندخوی بیش از ۳۰ کیلومتر طول دارد. تفاهم‌نامه ساخت آن یک سال پیش میان افغانستان و ترکمنستان به امضا رسید. براساس معلومات اداره خط آهن کشور، کار ساخت این پروژه حدود ۳۰ میلیون دالر هزینه برداشته است.

لغزش زمین در اندونیزیا، ۳۴ کشته و ۶۰۰ زخمی برجای گذاشت (خبرگزاری خامه پرس فارسی)

در پی لغزش زمین در اندونیزیا، ۳۴ تن جان باخت و ۶۰۰ تن دیگر زخم برداشته‌اند.

این رویداد بامداد امروز (جمعه، ۲۶ جدی / ۱۵ جنوری) در جزیره سولاوسی اندونیزیا به وقوع پیوسته است و در پی آن ده‌ها تن جان باخته و صدها تن دیگر زخم برداشته‌اند.

علی رحمان، رئیس اداره ملی مبارزه با حوادث طبیعی به رسانه‌ها گفته که: «معلومات اخیری که به ما رسیده، ۲۶ نفر در شهر ماموجو جان باخته اند.»

محمد ادريس يکي از مسئولین محلی، به رسانه‌های این کشور گفته که بسیاری از ساختمان‌های این شهر به شمول دو شفاخانه آسیب دیده اند .

این لغزش به درجهٔ ۶٫۲ ریشتری محاسبه شده و مرکز آن در شش کیلومتری شمال شرق شهر ماژنه و در عمق ۱۸ کیلومتری زمین موقعیت داشته‌است.

گفته می‌شود که در پی وقوع این رویداد، بسیاری از باشندگان این جزیره، خانه‌های شان را ترک کردند و به سرپناه‌های موقتی منتقل شده‌اند.

از سویی هم در حدود ۶۰ خانه به شمول یک ساختمان تجارتي و یک هتل کاملاً تخریب شده است .

همچنان بسیاری از افراد در زیر آوارها گیر مانده‌اند و تیم نجات، در حال بیرون آوردن ایشان از زیر خشت و گل دیوارها هستند.

اداره مبارزه با حوادث طبیعی اندونیزیا اعلام کرد که این زمین لرزهٔ نیرومند، سبب قطع جریان برق شده‌است.

ادارهٔ هواشناسی اندونیزیا هشدار داده که ممکن است این زمین لرزه، پس لرزه‌هایی هم در قبال داشته باشد .